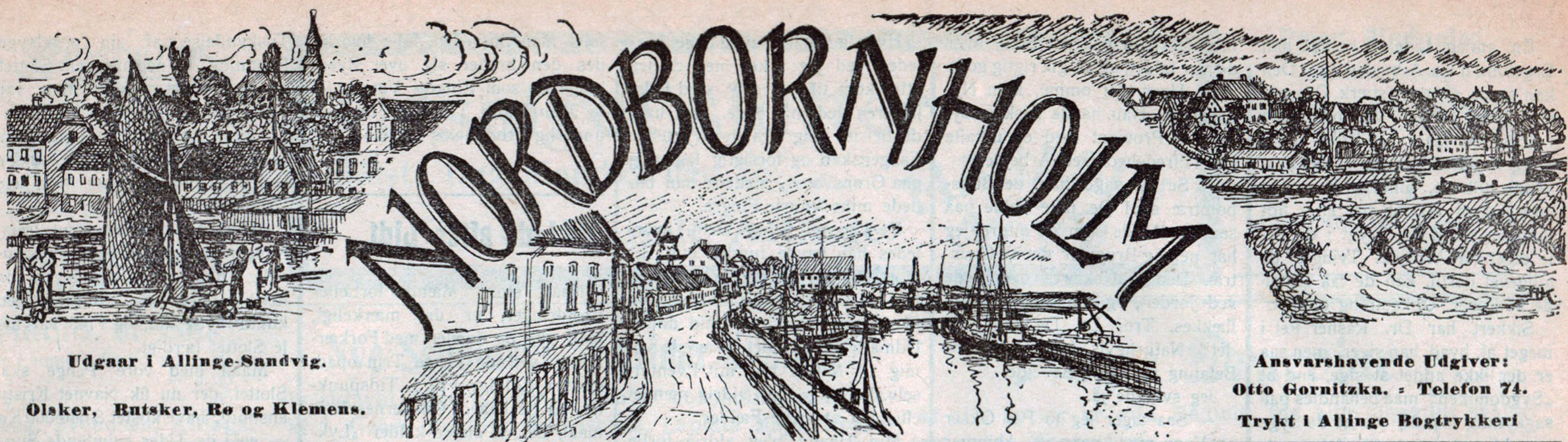

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Olser, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgever:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 314

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - 6 Ø.

Fredag den 23 Februar

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1934

Promotoren.

„Ham, der sælger Lussinger —!“
—0—

Der er „ham, der faar Lussingerne“, og „ham, der giver Lussingerne“ og „ham, der sælger Lussingerne“ — det er Trilogien, som skaber den moderne professionelle Boksekamp. Blandt alle Verdens mærkelige Maader at skaffe sig Indtægter paa, er den at give og modtage korporlig Afstraffelse frivillig vel nok en af de allermærkeligste, men „ham, der sælger Lussingerne“ er jo mindst lige saa ejendommelig i sin Maade at ernære sig paa.

Med Manden, der sælger Lussinger, mener jeg Arrangøren af professionelle Boksekampe. Promotoren kaldes han jævnligt. En velklingende Titel til en ualmindelig Levevej.

Der er Mænd, som har tjent Formuer paa at arrangere berømte Boksekampe, — paa at sælge Lussinger, „upperhuts“, „knock outs“ — „the biggest figth in the World“ . . .

En af dette Aarhundredes største Finansgenier paa dette Omraade er Amerikaneren Tex Richard. Der var Aar, hvor han tjente Millioner paa sine Boksekampe, og i sin „Stald“ saaledes benævnes den Forretning, der indehaves af Manden, der sælger Lussinger — havde han Verdens berømteste Nævefægttere.

Den 4. Juli 1921 arrangerede Tex Richard den største Boksekamp, som det 20. Aarhundrede endnu har kunnet opvise. Det var den gigantiske Match mellem det franske Boksegeni Carpentier og den stærke Amerikaner Jack Dempsey, som i flere Aar beholdt sit Verdensmesterskab.

Titusinde af Mennesker overværede den store Kamp. Billetterne var solgt til Fantasispriser, og Telegrafttraadene glødede mellem den nye og den gamle Verden, den og de efterfølgende Nætter, hvor Resultatet og dets Følger gav Dønninger i Verdenspressen.

Det var Millioner, der stod paa Spil i denne ene Kamp.

Af de berømteste Bokserere, der fandtes i Tex Richards Stald, kan nævnes Eksverdensmesteren Gene Tunney, den nu afdøde Stribling, Jack Sharkey, som tabte sit Verdensmesterskab til Gigantbokseren Carnera, og endelig „Pampas vilde Tyr“ Kampen Louis Firpo, der slog som en Hest sparkede, men havde en Hjerne, der arbejdede langsommere end en Bisons.

I Tex Richards Stald levede Hundreder af gode og mindre gode Bokserere i Stjernernes Skygge. De brugtes som „Forkæmpere“ til alle de ligegyldige indledende Kampe, der gaar forud for de store professionelle Boksekampe, eller de brugtes som levende Huggeblokke for Stjernebokserne i

disses Træningstimer. I en Promotors Træningskvarter er de brækkede Næseben og de krøllede Blomkaalsører i Overtal, men „ham, der sælger Lussingerne“, holder sig helt udenfor det haarde Haandværks slaende Rækkevidde, fra sit Kontor leder han Salget af Lussingerne. — og der var virkelig en Tid, da de stod i Kurs.

Den berømteste europæiske Kamparrangør hed Decamps. Det var ham, der opdagede Georges Carpentier og mange andre berømte europæiske Bokserere, og han forstod tillige Kunsten at oplære dem i deres ædle Kunst, nemlig at fordele de Lussinger, som han bød til Salg. Det hændte dog ogsaa, at de maatte modtage i stedet for at give . . .

Den professionelle Boksning i Norden har ikke levet under saa gode Vilkaar, at den har fostret store Finansmænd paa dette specielle Omraade. Den svenske Arrangør Palmquist havde nogle faa gode Aar med den svenske Kæmpe Harry Persson, da denne endnu var i Form, mensiden er det den københavnske Møbelhandler Valdemar Christiansen, der har solgt de fleste Lussinger, der er blevet fordelt i de skandinaviske professionelle Boksekampe. Sin største Bedrift udførte han med den københavnske Elektriker Knud Larsen, der en Overgang var ved at blive Verdensmester. Et Evropamesterskab naaede han, og da „Knud“ stod paa sin Tindes højeste, arrangerede Vald. Christiansen en Kamp mellem ham og Neger-Verdensmesteren Al Brown paa Københavns Stadion. Det var det største Boksearrangement, der endnu var set i Skandinavien, og 35,000 Mennesker overværede den haarde Kamp, som satte det egentlige Punktum for Knud Larsens Kariere, selvom han slap med uafgjort Kamp mod den kattesmidige og haardslaende unge Neger.

Vald. Christiansen har stadig Held med sit Salg af Lussinger. For Tiden er det en bomstærk ung Bager Einar Aggerholm og en ikke mindre stærk Grønthandler Hans Holdt, som er Salgsvarerne. De samler stadig fulde Huse i Kæmpehallen, ikke til Fantasispriser ganske vist, men dog saaledes, at det maa siges at være en nogenlunde rentabel Forretning for Møbelhandleren at handle med Lussinger.

Der kan siges meget for og imod professionel Sport, i Særdeleshed mod professionel Boksning. Under alle Omstændigheder kan det siges, at det er en mærkelig Levevej at vælge, — men en Levevej er det, baade for ham, der sælger Lussingerne, og for ham, der giver eller faar dem. . . .

En Vognmand har forgæves søgt at gøre Møbelhandleren Rangen stridig som Lussing-Forhandler,

men Vald. Christiansen holder stadig Fæstrningen, han er ubestridt Skandinaviens største Promotor, ingen Tex Richard, men en klog Kamparrangør, som sjældent indlader sig paa Risiko.

Saa kan der naturligvis altid diskuteres om, hvorvidt det styrker Nordens Aand og Kultur . . . Kendsgerningen er imidlertid, at det giver nogle Mennesker noget at bestille . . .

. . . Og jeg, som i min Vildfarelse altid har troet, at Mane-gens Dummeperter var ene om at sælge de Lussinger, som blev udbudt i det aabne Marked . . . !
København jun.

Den gamle Hest.

Et lille Virkelighedsbillede.

Det var en frostklar Dag, hvor Rimen glimtede i Kær og Buske, hvor Solen straaede paa den høje Himmel, gyldenblank og funkende, men uden Varme, uden Kraft — en frostklar Dag, der farvede Kinden rød og gjorde Sindet let og frit.

Herad den kønne Strandvej gik en ældre Herre. Han kom fra Charlottenlund, hvortil hans Morgentur hver Dag gik. Der var noget let ved hans Gang, og noget lyst i hans Ansigt, der passede saa godt til det friske Vejr.

Straks man saa ham, var man paa det rene med, at han maatte være Læge. Det læstes saa tydeligt ud af hans rolige Øjne, det saas paa den faste, bestemte Mund det mærkedes klart ved hans hele Person. Han kunde ikke være andet end Læge. Og han var det virkelig ogsaa.

Han gik og nynnede paa en Melodi, da han pludselig bag ved sig hører Piskeslag, det ene efter det andet, ledsaget af en god Portion kraftige Eder.

Han vendte sig hurtigt om og saa da en gammel Hest, forspændt en tungbelæst Vogn. Den havde ikke Kraft nok til at trække længer. Hvor meget den end sled i Selen, fik den dog ikke Vognen ud af Stedet.

Men Piskeslagene faldt stadig haardere og haardere paa den gamles Ryg. Og Ederne blev ikke mindre kraftige. Tværtimod.

Han gik hen imod Vognen og vilde sige et Par Ord til Kusken. Det oprørte ham at se det stakkels Dyr blive behandlet paa denne raa og brutale Maade. Hans gode Stemning fra før blev fuldstændig fortrængt ved dette Syn.

Men Kusken, der straks tænkte, at han vilde blande sig i hans Sager, slog kun vildere og vildere og bandede og skældte som en gal Mand.

„Hold dog op Mand, eller jeg melder Dem til Politiet!“ raabte saa Doktoren med en Stemme,

der dirrede af Harme. „De kan jo se, at den ikke kan trække!“

„Kan! Jo, gu' ka' han saa! Men han er stadig, det gamle Øgl!“ brølte den øjensynlig berusede Kusk og piskede løs igen.

Hesten gjorde en Kraftanstrengelse og satte de gamle, glatte Ben haardt mod den glatte, rimbelagte Jord. Men da den hørte Piskens Susen i Luften til fornyet Slag, gik der en Skælven gennem hele dens Krop, og den faldt sammen.

Doktoren stod da lige ved den, og det Blik, den sendte ham — den gamle, langhaarede — gik ham til Hjertet. Det stod saa klart at læse i dens Øjne, at den bad om Hjælp. Den kunde virkelig ikke!

Kusken kom efter en Del Besvær ned af Vognen og vilde til at hale det stakkels Dyr op ved at rykke det i Bidslet.

Men Doktoren tog ham i Armen og sagde koldt:

„Nej, stop nu, min gode Mand! Nu lægger vi et Dækken under Benene paa den. Og saa ser vi at faa den op — ganske lempeligt — forstaar De!“

„Dækken!“ snølede Kusken. „Det manglede bare, at man skulde gøre det saa mageligt for det gamle Øg, der ikke er sine tredive Kroner værd.“

Der kom pludselig noget mildt over Doktorens kønne, magre Ansigt, og Stemmen var noget blødere, da han sagde:

„Tredive Kroner! siger De! Dem betaler jeg Dem, men saa er Hesten min. Hvad siger De til det?“

Kusken var ikke længe om at betænke sig. Efter en lille Underhandling om at faa Vognen besørget hjem, slog han til. De tredive Kroner fik han med det samme.

Saa begyndte man paa Arbejdet med at faa Hesten op. Et Par Arbejdsfolk, som var kommet til, var villig til at hjælpe. Men Doktoren, der aldrig før havde været i saadan Praksis, var den ivrigste af dem alle.

Efter en Del Besvær fik de den virkelig op.

Aldrig forekom det Doktoren, havde han faaet ømmere Blik end den gamle Krikkes. Uden at ænse Folk tog han den ved Bidslet og trak den ind i en nærliggende Stald.

Men mens han trak af Sted med den, blev han ved at klappe den paa dens langhaarede Hals. Og uafbrudt sagde han til den:

„Du er træt, Gamle — ikke? Du er vist meget træt! Ja, ja, nu skal Du snart faa Fred!“

— — —

Ti Minutter efter var den gamle Hest ikke mere til. En Kugle gjorde det hurtigt og sikkert af med den.

Men før Dokteren kunde gaa hjem igen, maatte han dog endnu en Gang klappe de lange Haar paa den tynde, magre Hals.

Er Dovenskab en Sygdom?

—0—

De fleste Læsere vil sikkert synes, at det er et underligt Spørgsmaal, der staar over disse Linier, men Spørgsmaalet er alligevel blevet drøftet for fuld Alvor, og en bekendt amerikansk Lærd, Dr. Rasher, hævder, at den meget ofte er det. Han er tilsynsførende Læge paa Verdens største „Hotel“ for Hjemløse og har undersøgt over 100,000 Tilfælde.

Det er New Yorks Kommune, der har oprettet dette Herberg for Hjemløse, hvor enhver Stakkel kan faa en Nats Tag over Hovedet, et Par Maaltider Mad og Renlighed. Til Gengæld skal de være villige til at tage et Arbejde om det tilbydes dem.

Naar han kommer, noteres hans Navn, Alder og Fødested, derefter føres han til Spisesalen, hvor han faar et Maaltid Mad, bestaaende af Suppe, Brød og Kaffe, og efter det kommer noget, de fleste gerne vil slippe for, men ikke kan, nemlig et grundigt Bad. Medens dette staar paa, bliver deres Tøj renset for Utøj. Efter Badet faar de en ren Natskjorte og vandrer op til Sovesalen, hvis Senge og Sengeklæder er kemisk rene. Om Morgenens faar de deres rensede Tøj udleveret og et Maaltid bestaaende af Grød, Brød og Kaffe. — Har man intet Arbejde at anvise dem, maa de atter ud at vandre.

Det er i dette Herberg Doktoren har anstillet sine Undersøgelser, og han siger, at praktisk taget lider alle Landstrygere og Vagabonder af en eller anden Sygdom, legemlig eller sjælelig, og at det er den, der er Skyld i deres Elendighed.

Ofte er det et eller andet af Organerne, der ikke fungerer ordentlig; undertiden bærer vedkommende paa en Infektion, undertiden er det Blodomløbet, det er galt med. Under deres idelige Omstrejfen bliver Blodaarerne udvidede, Benene føles tunge, og den angrebne føler Trang til altid at hvile. Aarebrok og Platfodethed er meget hyppige Vagabondlidelser.

Rent sjælelige Aarsager er heller ikke ualmindelige. Der er saaledes en Sygdom, han kalder Claustrofobi, d. v. s. Skrækken for at være indelukket, Avsky overfor at blive paa samme Sted. Det er den, der driver Vagabonden ud paa Landevejen; han gribes af en Art Vandrefeber, en higende Trang til at flakke om.

Han nævner et Tilfælde med en Mand, der led af denne Sygdom. Dagen før, han skulde slippes ud af Arbejdsanstalten flygtede han. Det var ham umuligt at udholde den ene Dag til, skønt han under Flugten maatte sætte Livet i Vove og vilde faa en streng Straf, hvis han blev paagreben.

En anden Lidelse kalder han Ergofobi, d.v.s. Arbejdsskræk. Den kan ogsaa efter en stærk Overanstrengelse, hvor Vedkommende f. Eks. har faaet „et Hold“ over Ryggen. Skrækken for at det skal vende tilbage, hindrer ham i at tage haardt fat, og lidt efter lidt udvikler deraf sig Frygt i det hele taget for Arbejde. Tvinges de alligevel dertil, kan de faa Tilfælde af Feber, Opkastning o. lign.

Sikkert har Dr. Rasher Ret i meget af, hvad han siger, men saa er der ikke andet at sige, end at „Sygdommen“ maa behandles paa sagkyndig Maade, saa at de Syge kan blive kureret, thi det er ethvert Menneskes Pligt at arbejde.

Fanget.

—0—

Vi sad inde hos den gamle Nybygger i hans Gaard, som laa i Udkanten af en af Sydaustraliens store Skove. Han havde fortalt os en Del om sit Ungdomsliv ude i de store Skove, da en af os tilfældig lagde Mærke til et brunt meget smukt Skind, som hængte paa Væggen i Glas og Ramme.

— Det var dog et underligt Billede, De der har, sagde hantil den gamle og pegede paa Skindet.

— Aa ja, lød Svaret, det Billede, som De kalder det, har sin Historie og for mig er Skindet kostbarere end det dyreste Maleri, thi det er et Liv værd.

— Nej, nu slipper De ikke, gamle Benny, den Historie maa vi have, nu de har spændt vor Nysgerrighed, udbød jeg.

— De kan ogsaa godt faa den, svarede han godmodig. —

— Jeg var dengang endnu en ung Fyr, Pengene var det smaat med, men saa var det saa meget bedre med Kræfterne. Naa, jeg var jo ogsaa kommet herover for at tjene Penge ved mit Arbejde, saa det passede jo godt nok.

Som jeg før fortalte, gav jeg mig af med at fælde Skov for Nybyggerne, og en Dag blev jeg da enig med en Mand, der havde en stor Ejendom, om at jeg skulde fælde et Stykke Skov vel paa en halv Snes Tønder Land, som laa en Dagsrejse eller saa fra Gaarden. Jeg fik nøjagtig Anvisning paa Stedet, og allerede samme Dag gav jeg mig paa Vej. Jeg slæbte som et Æsel, thi foruden mit Værktøj, Økser og Save, Hammer og Kiler, maatte jeg medføre Proviant til en hel Uge: Mel, Sukker, Kød, Te, Tobak, ja, hvor kan jeg huske det alt.

Hele Natten gik jeg, og ud paa Morgen kom jeg til en Plads, hvor jeg inde mellem Træerne saa Lyset fra et Baal. Det var en Pelsjæger, som her havde slaaet Lejr. Rundt om Baalet var opstillet store Stykker Bark, paa hvilke forskellige Slags Skind af Pungrotter og andre Slags Pelsdyr var udspilede for foreløbig at tørres, indtil Skindopkøberen kom.

Jeg tog naturligvis et lille Hvil hos Pelsjægeren, der vilde blive min nærmeste Nabo; thi Stedet, hvor jeg skulde arbejde, laa vel tre Fjerdingsvel derfra. Haa viste mig, hvorledes Fælderne blev hængt op i Træerne, noget, jeg ikke havde set før, og fortalte mig om, hvor besværligt det kunde være at opsøge Fælderne, hvis det var et større Dyr, som var fanget; thi ofte slæbte de da af med Fælden en Mils Vej eller mere.

Jeg tog saa Afsked med ham og vandrede videre og naaede endelig Pladsen, hvor jeg skulde tage fat. Den første Uge klemte jeg jo paa, fældede Træer og

brændte dem paa det Sted, hvor de var faldet, og alt gik rigtig godt.

Da Ugen var omme, kom Nybyggeren. Han havde frisk Forsyning af Proviant med og udtalte sin Tilfredshed med Arbejdet.

— Se der, sagde han, det Buksebomtræ skal De ikke fælde paa samme Maade som de andre, jeg har nemlig Brug for det til Gavntræ. Den skal skæres over nede ved Jorden, og Stammen skalsaa flækkes. Tror De, De kan gøre det? Naturligvis faar De ekstra Betaling for dette Arbejde.

Jeg svarede ja.

— Saa tager jeg to Par Okser og Vogn med, naar jeg kommer i næste Uge, sagde han og bød mig Farvel.

Allerede næste Morgen tog jeg fat paa Træet. Snart havde jeg fældet det, hvorpaa jeg huggede Grenene af. — Nu har De vel nok set, hvorledes man flækker en Stamme. Med Øksen gøres et Hug, saa at den første Kile kan sættes i og drives ind med Hammeren. Bag den sættes den næste Kile; naar den er rammet i, er den første Kile løs, den slaas i bag Nummer to, og saaledes bliver man ved, indtil Stammen er flækket.

Det gik rigtig godt. Jeg arbejdede indtil Middag. Først sagde jeg mig til at spise, vilde jeg tage den løse Kile op. Jeg stak Haanden ned i Revnen. I det samme lød der en knagende Lyd, og jeg følte i den anden Haand, som havde hvilet paa Stammen, en forfærdelig Smerte.

Det var det elastiske Træ, som havde skudt den sidste Kile op, og Revnen havde saa lukket sig over Fingrene paa min venstre Haand. Det var en Pinesaa frygtelig, at jeg var nær ved at gaa fra Forstanden — og det, skønt jeg i hine Dage var en haard Hund, naar jeg selv skal sige det.

Jeg bøjede mig frem for at faa fat paa Hammeren, men den laa for langt borte. Saa søgte jeg at fange den med Foden, skønt enhver Bevægelse forøgede Pinen; jeg kunde lige naa den med min Støvlesnude, det var alt.

Udmattet af Anstrengelse og Rædsel sank jeg om paa Stammen, og der blev jeg liggende, indtil Solen som en stor rød Skive sank bag Trætoppene og Stjernerne begyndte at myldrefrem paa den mørke Himmel.

At beskrive, hvad jeg den Nat led baade af Smerte og Skræk, er umuligt, og de vil sikkert heller ikke kunde forstaa det. Det stod mig klart, at jeg maatte dø af Tørst og Sult, om jeg ikke fik Hjælp, men hvor skulde den komme fra ude i Ødeskoven? Der vilde gaa en Uge, inden Nybyggeren kom, og til den Tid vilde jeg være død.

Natten forløb, og Solen stod op. Jeg samlede alle mine Kræfter og udstødte Raab om Hjælp, men fik intet andet Svar end Fuglenes Skrig.

Atter sank Solen. Sulten pinte, men det var dog intet mod Tørsten, jeg mærkede at mine Tanker forvirredes. Imidlertid var Himmelen bleven overtrukket med sorte, tykke Skyer, og kort efter Solnedgang brød et Uvejr løs, hvor Træerne omkring mig splintredes af Lynet, medens Regnen styrtede ned i Strømme. Med min fortørrede Tunge slikkede jeg Vandet, der samlede sig i Revnen af Stammen, og aldrig har jeg følt mig saa vederkvæget.

Snart efter var Uvejret forbi, og Stjernerne glimtede atter. Igen forløb en Nat.

Den følgende Dag led jeg usigeligt, og hen mod Aften sank jeg bevidstløs sammen.

Hvor længe jeg havde ligget saaledes, ved jeg ikke, men da jeg atter kom til mig selv, stod Pelsjægeren ved min Side. Han havde befriet mig fra det frygtelige Fangenskab og forsigtig lagt mig paa Grønsværet, medens han badede mine knuste Fingre.

De kan vel tænke Dem, hvorledes han havde fundet mig. Et stort Pungdyr havde slæbt af med Fælden og var naaet omtrent hen til mig, den var imidlertid dødfærdig. Skindet forærede han mig til Minde om mit Eventyr, selv har jeg dog aldrig nænnet efter det at sætte Fælder.

Min Haand blev aldrig førlig igen, som De véd, — men heldigvis har man jo den højre tilbage, sluttede han smilende.

Oberammergau

—0—

er en Landsby, men en Landsby med et mange Steder næsten storslægtigt Præg. Den er yderst moderne, komfortabel indtil Enkeltheder, uden at det dog er gaaet ud over det skønne gamle Præg. Alle Steder er der saa skinnende rent, at selv et Mandfolk maa lægge Mærke til det. Gaderne er yderst velholdte, og en lang Chaussé fører hele Byen igennem. Der er herlige skyggefulde Pladser, og mange af Husene er smykkede med kunstneriske Freskomalerier. Der er fortræffelige Gæstgiverier og venlige Privatlogis med store, brede Senge med Lagner, der dufter af Renhed og forjætter om en drømmeløs Søvn. Landsbyen har 2600 Indbyggere og den lille Landsby ligger vidunderligt smukt ved Foden af de vældige Amnerbjerget, 837 m o. H. — en vild og storslaaet Natur, der har sat sit Præg paa den lille Bys stolte Indbyggere; sjældent ser man vel saa mange karakteristiske Ansigter samlede paa et Sted som her i Oberammergau. Kommer man en Aften til Landsbyen — fra en Storbys larmende Trafik og blændende Neonlys — da gribes man uvilkaarlig af Stemningen, den Stilhed og Fred, som ligger udbredt over Oberammergau. Nerver, spændte og forpinte af Storbyens hektiske Liv, falder her til Ro, og Sindet fyldes med Fred. I en lille, stille Gyde ligger der et Gæstgiveri med et romantisk klingende Navn — oppe paa den brede Svalgang sidder man og stirrer ud i det fjerne: Skyggerne er allerede blevet lange og blaale, og Solens sidste Straaler forgylder Bjergenes Toppe med en luende Glans. Stilheden er saa usandsynlig stor, at det er som om Eens Sjæl løsriver sig fra Materien og svæver bort; ud i Rummet, op mod Bjergenes gyldne Tinder. Det er som man fornemmer et Pust fra Evigheden. Alt hvad der ellers var dunkelt for Een, bliver her saa forunderligt klart og levende. Man føler en dyb Andagt i sin Sjæl, og man forstaaer, at de Mennesker, der lever i denne By, virkelig er værdige til at fremstille Kristi Lidelses Historie. Man forstaaer, at de føler det som et Kald, skabt af Kærlighed og dyb Religiositet. — Langt, langt borte er der en Hund, der gør, og i den dybe Stilhed høres Lyden tydeligt. Natten er nu falden paa og lidt efter lidt tændes Stjernerne. Langsomt vender man tilbage til Virkeligheden, og efter endnu engang at have indaandtet den rene Bjergluft, gaar man ind i sit Soveværelse, putter sig ned mellem alle de bløde Dyner, og endnu en Gang — paa Grænsen mellem Søvn og Bevidstheden —

føler man Stilheden, føler hvorledes den breder sig over Byen, bølgende som Ringe i Vandet — og man falder i en dyb og vidunderlig drømmeløs Søvn.

F. M.

Lidt efter Lidt.

—0—

Naar store Mænd fortæller Erindringer, er det mærkeligt, hvor ofte de dvæler med Forkærlighed ved de første Trin opad, skriver Kolding Fbl. Tidspunktet, da de naaede Ønskernes Topmaal, det, vi andre kalder „Lykken“, gaar de ganske let henover. De har som Regel erfaret, at der, da det kom til Stykket, ikke var saa grumme meget ved det for dem selv.

Der er ingen Tvivl om, at man finder de fleste lykkelige Mennesker i smaa Kaar. Vi kender en Mand, som begyndte en Budvirksomhed pr. Apostlens Heste, — altsaa et rigtig gammeldags Bybud. Vi mindes hans Glæde over hans første Cykle, vi husker Stilheden, da han fik Hest og Vogn. Dagen kom, da han fik en lille Lastbil. Nu kører han med sin egen Flytteomnibus. Altid glad, altid optaget af Arbejdet og Fremgangen. Han er blevet „Chef“ i det smaa. Han har faaet Folk til Hjælp. Alt er kommet lidt efter lidt. Han møder glade Ansigter om sig. Ingen misunder ham — saa højt er han ikke naaet — alle glædes over hans Fremgang. Sympatien ombølger ham. Og han synes selv, at Livet har været høfligt mod ham, som Knut Hamsum udtrykker det.

Lidt efter lidt. Nok, men ikke for meget — er det ikke Lykkens Tinde?

Kristiansborg Slot.

—0—

„Absalon byggede Borg i Havn“ staar der i en kendt Sang. Og denne Borg laa paa det Sted, hvor det nuværende Kristiansborg i København ligger.

Absalons Borg byggedes i Aaret 1168. Hvorledes den har set ud ved man ikke. Ethvert Spor af den er forsvundet undtagen en Brønd, som findes i den indre Slotsgaard. Adgangen til denne findes gennem en underjordisk stensat Gang. I Aaret 1248 brændte Borgen. Den opførtes dog igen for atter at blive nedbrudt og opført flere Gange. Omkring 1425 benævnes Borgen som Københavns Slot. Men først da Kristoffer af Bayern gjorde København til Residensstad og tog Bolig paa Slottet, begynder det at faa Betydning. Slottet bestod nærmest af et stort Taarn, Blaataarn. De følgende Konger byggede flere Fløje til. I en af disse indrettedes en pragtfuld Riddersal. Kristian den Tredie byggede Kirken, og Kristian den Fjerde forhøjede Taarnet og udvidede yderligere Slottet. Men først omkring ved Aar 1700 staar Slottet, der nu var en smuk og anselig Bygning, færdig. Taarnet, Blaataarn, var 156 Fod højt, og de øverste Stokværk var indrettet til Fængsel. Blaataarn er særlig blevet bekendt, idet det var her, Kristian den Fjerdes Datter, Leonora Kristina, sad fangen i 22 Aar.

I Aaret 1721 lod Frederik den Fjerde hele Slottet med Undtagelse af Blaataarn bygge om, og det var en kostbar Historie; thi det kostede over en Million i vore Penge. Men allerede nogle faa Aar efter Slottets Fuldendelse, 1731, besluttede Kristian den Sjette efter

Tilskyndelse af sin pragtsyge Dronning, at nedrive hele Slottet og opføre det paany. Man var bange for, at Grunden ikke kunde bære de nye Bygninger, der blev derfor nedrammet ikke mindre end 9225 Bøgestammer over hele Grunden.

Arbejdet skred langsomt frem. Kongen manglede Penge; men endelig blev Hovedbygningen da færdig 1740, saa Kongefamilien kunde flytte ind, og 1745 var hele Slottet færdigt.

Maalt med vore Penge skal Slottet, der nu fik Navnet Kristiansborg, have kostet 8 640.000 Kr. — en i de Tider svimlende Sum.

Paa Kristian den Sjettes Tid var der trukket Kæder uden omkring Slottet, for at ingen skulde komme det for nær, og det var omgivet af Soldaterbaade Nat og Dag.

Desværre var Slottet bygget meget brandfarligt, og i Aaret 1794 udbød der Ild i det. Ilden skal være opstaaet ved Selvantændelse af det Net af Kakkelovnsrør, som gennemkrydsede Slottet og det nedbrændte fuldstændig.

1800 begyndte man at opbygge Kristiansborg, men det gik kun langsomt. Det kneb nemlig med Pengene, og først 1828 blev det paany taget i Brug. Men derhen gik dog endnu lang Tid, før det var helt færdigt. Det havde da kostet 2 500.000 Rdl. Men desværre havde man været saa uforsigtig at lade flere Kakkelovnsrør gaa gennem Træskillerum, og i Oktober 1884 udbød der Ild i Kristiansborg, og for anden Gang lagdes det smukke Slot i Aske.

I over 20 Aar laa det nu hen i Ruiner, og først i 1907 paabegyndtes Opførelsen. Det var bestemt, at det skulde være færdigt 1916, men paa Grund af Strejker blev det først fuldendt 1920. Det var Meningen, at Kongen skulde have Bopæl paa Kristiansborg, men Kristian den Tiende bad sig fritaget; han ønskede at blive boende paa Amalienborg. Baade Folketinget og Landstinget har Lokaler paa Kristiansborg.

Om Kristiansborg har Ove Rode udtalt: Her under os rinder endnu Kildevældet i Absalons Brønd, og i underjordiske Gange staar de afdækkede Rester af det gamle Københavns Slot. Vi omslutes af mægtige Mure, hvis Kerne trods Brand og Ødelæggelse er bevaret fra det første og andet Kristiansborg; men foran rejste sig nyt af Grunden Taarnet paa det nye Kristiansborg. Fast plantet i Fortiden, vokset op af Statsmands Eje og af Kongeslot løfter sig nu Rigsborgen. Kongemagt og Folke-magt, Dom og al Statsmagts Udøvelse skal engang her have Sæde, og det Spir, som vil løfte sig over dem alle, være Tegnet paa fast Enhed i Rigets Styrelse.

I den store Hal paa Kristiansborg findes følgende Fyndsprog:

„Lev i dit Værk, mens det øves.“

„Den, der forstaaer Fuglenes Sprog, kan blive Minister.“

„Ikke enhver Hane, der galer, melder ny Dag.“

„Alle vil Herre være, ingen vil Sækken bære.“

„Kattens Leg er Musens Død.“

„Gud giver enhver Fugl sin Føde, men kaster den ikke i Reden til den.“

„Ikke enhver Høne, der kagler lægger Æg.“

„Tit har veltalende Tunge vundet mere end draget Sværd.“

„Ungdommen bebuder Manden, ligesom Morgenens Dagen.“

Biografen.

Fredag og Søndag Kl. 8.

Nymaanen.

Tonefilms-Operette med Verdenssangeren Lawrence Tibbett og Grace Moore.

Musiktimen.

Morsom Tegnefilm.

Radio til Salg.

Et 4 Lampers Radio m. L. 80 Kr.
To 3 — — — a 50 —
Et 3 — — — — 35 —

Aug. Svendsen, Allinge.

Lokalforeningen

Kajbjerggaard

(D. A. G.)

afholder den ordinære Generalforsamling paa Hotel „Allinge“ Torsdag den 1. Marts Kl. 17.
Sædvanlig Dagsorden.

Bestyrelsen.

De fixe Konfirmandsko

faas hos

C. Larsen, Vestergade.

Halm til Salg

eller Bytte med Roer.

Karl Olsen,

øst for Bedegade, Klemensker.

Friske gode Æbler

er billigt til Salg.

Hullegaard, Rø.

Fiske-Konserves.

Anchovies i Daaser og løs Vægt. Gaffelbitter benfri Sild, Sild i Olie Sardiner, Hummer Krabber, Rejer, Lax Fiskeboller og Rand Torskerogn m. m. islandsk Sild samt bornholmske Spegesild

Kød-konserves fra Wiedemann i stort Udvalg.

Grønt-Konserves, Marmelader, Safter, Frugter i Daaser samt tørrede Frugter.

Alt til Kolonialbrancen henh.

føres i nye, prima Kvaliteter og sælges til billigst mulige Priser.

P. C. Holm,

Allinge.

Olsker Sygekasse

afholder ordinær Generalforsamling i Forsamlingshuset Tirsdag d. 27. Februar Kl. 7 med følgende Dagsorden.

1. Beretning og Regnskab
2. Valg af Bestyrelse og Revisor.
3. Skal Sygekassen yde Sygepleje i Hjemmet.
4. Eventuelt.

Derefter Beretning og Regnskab for Begravelseskassen.

Regnskabet ligger til Eftersyn hos Kassereren 5 Dage før Generalforsamlingen.

Bestyrelsen.

De i 1933 benyttede Kontrolbøger skal indleveres til Bestyrelsen til Revision inden d. 24. Febr.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg. (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Særdeles gode Kvaliteter af

Gaudaoste

Sweitzeroste

anbefales til smaa Priser.

Nordlandets Handelshus.

Udsalget slutter.

Sidste Dag Mandag den 26.

Victor Planck, Allinge.

MAGASIN
DU
NORD

Nye Sendinger af prima Kvalitet.

Frisklavet Foderblanding, Grove bornholmske Hvedeklid, Grove Rugklid, Svineskraa, Laplata Majs, Høsekorn af alle Slags bornholmsk Sæd — Sund Kvalitet.

Alle Ordre udbringes franko.

Nordlandets Handelshus.

Bag Død og Grav.

Dødens store Gaade.

Disse Spørgsmaal vil blive behandlet i 6 offentlige Foredrag i Hammershus Foreningslokale, Allinge og i den gamle Raadstue, Sandvig.

Mandag d. 26. Febr. Kl. 20: Gamle Raadstue.

Tirsdag d. 27. — — : Hammershus.

Emne: **Dødens Gaade.**

Hvor er Sjælen mellem Døden og Opstandelsen, i Himlen, Helvede — eller hvor?

Onsdag den 28. Februar Kl. 20: Gamle Raadhus.

Torsdag den 1. Marts — — Hammershus.

Emne: **Har Mennesket en udødelig Sjæl?**
Hvad er Sjælen?

Fri Adgang. — Alle er velkommen.

Warrer Christiansen.

Alle Slags Kornvarer, frisklagte Æg

modtages stadig til en højere Pris
som Betaling for alle Indkøb af Varer i

Nordlandets Handelshus.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865. Chr. Dideriksen, Rønne. Tlf. 865.

Indbinding af Bøger - Protokolfabrik - Papirvarer

1. Kl. Arbejde - Rimelige Priser - Hurtig Levering

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Masser af billige Brædder

tilbydes i alle Dimensioner og alle Længder af Kvaliteter, som er egnede til hver sin Anvendelse. Særlig fremhæves, at vi har stærke tørre Brædder, som særlig egner sig til Loft og Gulv. Stor Rabat pr. Kontant.

Nordlandets Handelshus.

Det er paa høje Tid

at forudbestille **Superfosfat, Kaligødning, Kalksalpeter** eller **Chilisalpeter** til Foraarsavlingen, for derved at sikre sig Levering til de laveste Priser. Giv os Ordre i de første Dage.

Nordlandets Handelshus.

Er De i Tvivl om hvor De skal købe
Kolonialvarer?

➡ Gaa hen i **PRIMA!**

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter,

Dags-Dato, Vekselblanketter,

Visitkort og Takkekort,

Love og Regnskaber,

Sange og Salmer,

Medlemskort

leveres bedst og billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Varm Blodpølse

faas hver Fredag.

Victualieforretningen Lindeplads.

Elegante VISITKORT

50 Stk. 2 Kr.

TAKKEKORT billigst.

Allinge Bogtrykkeri.

Ægte Druevine

af alle Sorter er god Medicin for alle legemlig svage og sunde Mennesker.

Meget stort Udvalg og tilpassede smaa Priser fra 2 Kr. pr. Hefflaske sælges i

Nordlandets Handelshus.

Kofoed & Mortensens Byggeforretning

Ligkiste-Lager

Ligtoøj og Ligsenge

Ordning af Begravelser

Tlf. 77 og 79

Uddrag af Köreplanen

Gyldig fra 1. September 1933

Hverdage

8,10	11,00	14,10	18,15	19,05	Rønne	7,54	10,30	13,55	18,05	21,55
8,24	11,14	14,25	18,29	19,22	Nyker	7,42	10,15	13,40	17,50	21,40
8,33	11,23	14,35	18,38	19,37	Klemens	7,33	10,06	13,31	17,41	21,29
8,46	11,36	14,49	18,51	19,51	Rø	7,22	9,53	13,18	17,28	21,13
8,57	11,47	15,01	19,02	20,04	Tein	7,12	9,42	13,07	17,17	21,01
9,05	11,55	15,09	19,10	20,14	Allinge	7,04	9,35	13,00	17,10	20,51
9,10	12,00	15,15	19,15	20,20	Sandvig	7,00	9,30	12,55	17,05	20,45

Endv. afaar Aftenen før Søn- og Helligdage Tog fra Sandvig 21,30 i Rønne 22,25.

Søn- og Helligdage.

8,10	10,45	13,05	16,25	19,45	22,20	Rønne	10,30	12,55	15,15	18,30	22,00
8,24	10,59	13,19	16,39	19,59	22,34	Nyker	10,15	12,40	15,00	18,17	21,45
8,33	11,08	13,28	16,48	20,08	22,43	Klem.	10,06	12,31	14,51	18,08	21,36
8,46	11,21	13,41	17,01	20,21	22,56	Rø	9,53	12,18	14,38	17,57	21,23
8,57	11,32	13,52	17,12	20,32	23,07	Tein	9,42	12,07	14,27	17,47	21,12
9,05	11,40	14,00	17,20	20,40	23,15	Alling	9,35	11,59	14,19	17,39	21,04
9,10	11,45	14,05	17,25	20,45	23,20	Sandv	9,30	11,55	14,15	17,35	21,00

Rutebilen Rønne—Allinge-Sandvig

Hverdage

8,20	13,00	14,05	17,35	Rønne H.	10,43	13,55	15,15	19,58
8,23	13,05	14,10	17,38	Rønne Torv	10,38	13,50	15,10	19,53
8,50	13,30	14,30	18,00	Hasle Torv	10,15	13,30	14,50	19,30
9,20			18,30	Allinge	9,45			19,00
9,25			18,35	Sandvig	9,40			18,55

Søn- og Helligdage

8,20	13,15	18,30	21,15	Rønne	10,38	14,10	21,00	22,10
8,23	13,20	18,35	21,20	Torvet	10,33	14,05	20,55	22,15
8,50	13,45	19,00	21,45	Hasle T	10,05	13,45	20,25	21,50
9,20		19,28		Allinge	9,35		19,55	
9,25		19,35		Sandvig	9,30		19,50	

Det betaler sig

at avertere

i det lokale Blad

NORDBORNHOLM.

Hver enkelt Egn har Interesse af at have et Blad, hvori man under et kan faa Egnens Beboere i Tale. Derfor er alle Foreninger og i det hele taget alle Averterende interesserede i at „Nordbornholm“ faar saa stor en Udbredelse som mulig. — Averterende, der tegner Annoncer for hele Kvartalet, opnaar en betydelig ekstra Rabat.

Den Krone, Bladet koster pr. Kvartal, godtgøres ved Avertering indenfor samme Tidsrum, og gør det muligt for os at vinde nyt Opland.

Mangler De en god Idé ved Udkast til en virksom Reklame? Vi er altid til Tjeneste med gode Raad og billigste Pristilbud.

De Averterende

anmodes høfligst om at indsende vort Tilgodehavende paa Annoncer paa de tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvemteste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

Ene hjemme.

Af D. St.

— 0 —

— Sludder og Brøl! jagde Jens Hansen. Det er ogsaa noget at snuffe om. Saadan en Smule Husboldning. Nej, Karen, Du skalde nok nævne Ordet Arbejde, for det kender Du ikke ret meget til med den Smule Hjem vi har — og med den rare, søjelige Egetemand, Du har skaffet Dig . . .

Saadan begyndte det. Selvfølgelig blev Karen fornærmet, men det var ogsaa Meningen. Lignede det nu noget at pladse op med, hvilket Slid hun havde — og saa tilmed stikke ham den ud med Hustruløn, saadan noget Pjat. Hvad i Livet skalde en Kone have Lon for? Git hun ikke der og havde sine gode Dage, mens en anden En havde Sliddet med at skaffe det nødvendige til Hjemmet, og sit hun saa ikke tilmed rigeligt til Husboldningen, og kneb han nogenfinde paa det, var han nærig og paaholden, havde hun ikke i Foraaret faaet en ny Hat til hele syv Kroner, endskønt den gamle langtfra var slidt op, og havde hun ikke faaet et nyt Overstykke i Hjør, og gad vidst, hvad hun skalde have til næste Aar . . . lad hende bare blive fornærmet, hun bliver nok god igen, de Kvindfolk skal engang imellem sættes paa Blads, ellers bliver de lidt for selvraadige . . .

— Her er saamænd ikke mere Arbejde, end man magelig selv kan udføre! brummede han. Det var maasse ikke netop Meningen, at Karen skalde høre det, for man skal jo ogsaa være en Smule forsigtig — men hun hørte det i hvert Fald, og det fik Galden til at koge over.

Hun hørte Karen ikke til den Slags, der sagde saa forfærdelig meget. Det lod hun Jens om. Men til Gengæld viste hendes Sindslag sig gerne i Beslutninger, der næsten øjeblikkelig omfattedes i Handling.

Hun rejste sig med et Sæt og gik ud af Stuen.

En Tid sad Jens Hansen og spekulerede og ventede paa hende. Men hun blev borte. Tilfældigt fandt han Ventetiden for lang og gik ud for at se efter hende. Hun var ikke i Køkkenet. Hvor i Alverden var hun, da vel ikke rendt fra det hele?

— Karen, raabte han. Hvor er Du?

— Her, lod en Stemme inde fra Soveværelset. — Naa, der var hun inde. Hvad kunde hun have at bestille der saa længe?

Han gik derind.

— Men hvad er det? Hans Stemme var meget forbauset. Hele Sovekammeret stod med Skjoler og Sager, et Par Koffertier stod vidtåbne.

— Du vil da ikke rejse fra mig?

Karen saa paa ham, meget bestemt. Saa smilte hun svagt ved at se hans Forstrækkelse.

— Du havde fortjent det, din Gnavpot, sagde hun. Men En nævner jo knap te'et alligevel.

— Hvad vil Du da? Jens var meget svag i Mælet.

— Ud at rejse lidt . . . jeg stikker en tre-fire Dage over til min Søster paa Sjælland. Du kan jo jagtens klare det hele, sagde Du for lidt siden, saa der bliver jo ingen Bankekligheder med det. I Morgen tidlig tager jeg af Sted . . .

Naar Karen havde sat sig noget i Hovedet, blev det derved. Jens Hansen gav i det stille sig selv en vældig Omgang. Sikken et Fæ han havde været. Hvorfor skalde han nu ogsaa gøre hende arrig — selvfølgelig kunde han sagtens klare den Smule Husvæsen, men det var Ekstraarbejde, og det var kedeligt, og desuden kostede Rejsen Penge . . . naa, men nu havde han allsaa været dum, det kunde ikke ændres; endda godt Resultatet ikke blev værre.

Saa begyndte Jens Hansens Entemandskløvhed. Karen rejste om Morgen, han fulgte hende til Stationen

og gik saa bagefter hjem for at tage sig af Dyrene. Han havde et lille Landbrug.

Karen havde om Morgenens gjort i Stand og lavet Kaffe, saa foreløbig var alting godt — Glem ikke Hønsene, lod hendes sidste Raad, som han havde modtaget med et overbærende Smil, som det sømmer sig en overlegen og fornuftig Egetemand.

— Vær Du blot rolig, sagde det Smil, for her skal nok klare den Smule.

Naa, han røgtebe sin vante Gerning, og da han var færdig med den, gik han ind for at spise Frokost. — Saa for Søren, nu var Ildengaaet ud, her var hundefoldt. Ja, det var saa bare at saa lagt Ild paa, det kom han vel snart om ved.

Men det gjorde han nu ikke. For det første var der ikke noget Brænde inde, han maatte først ud efter det i Brændehuset, og saa maatte han ud med noget af det igen, fordi han havde glemt at høre Bindebrænde til Optændingen. Der gik en rum Tid, og han blev hundefulten. Ogsaa ærgerligt at gaa og vente saa længe paa Maden!

— Lad mig nu se, tænkte han, jeg kan da sætte noget Vand over til Kaffe, mens jeg trækker rundt her og laver Varmer. Apparatet er formodentlig i Orden.

Se, nu gik det. Apparatet snurrede hyggeligt, og han masede usfortrødent løs med Optændingen, brugte alle Aviserne og en Mængde Petroleum, ja, sandt at sige al Petroleum'en.

Men saa brændte det da ogsaa godt, selv om der lugtede mindre godt af Ds. Nu maatte Vandet vel være kogt, saa han kunde saa sig en Kop Kaffe og et Par Stykker Mad, han var lige ved at dø af Sult.

— Al og Vel for et Syn, da han kom ud i Køkkenet; han havde struet Apparatet for højt op, eller det havde struet sig selv op; der var ikke til at se en Haand for sig derude, og da han fik listet sig hen og grebet Kedelen, beholdt han Hansen i Haanden, Kedelen var forlængst kogt tør og spruttede.

Op med Vinduet, bort med Kedlen — og saa rundt med Klub og Koff. Et forbitret Slid, og Jens Hansen selv lignede en Skorstensfejer, en meget vred og ildefindet Skorstensfejer. Af den sidste Grund røg flere Par Kopper ned fra Rørkæften samt nogle Tallerkener; der var, hvad man kalder Røg i Køkkenet.

Og Frokosten var stadig langt borte. Forrikt gik Dagen omtrent saaledes: Kl. et fik Jens Hansen et Par Stykker Rugbrød med Fedt og Ost. Andet havde han ikke kunnet finde. Kl. 2 kom han i Tanker om Hønsene, som intet havde faaet fra om Morgenens. Han fandt nogle Eg i Nederne og glædede sig til Spejlæg.

Kl. halvfjere gik han til Købmanden efter Petroleum og Tændstikker samt Paalæg. Paa Hjemturen gik han ind hos nogle Bekendte og fik sig en god Kop Kaffe. Derefter travrede han hjem og malkede — og saa var der Spejlægge.

Det er uhyre nemt at spejle Eg — naar man bare kan det. Jens Hansen havde aldrig prøvet det og kunde selvfølgelig ikke. Kloften syntte han sig til et koldt Bord, men alligevel noget mere tilfreds, for nu havde han Paalæg.

Kloften otte gik han i Seng — uden Kaffe. Han vilde ikke gøre flere mislykkede Forsøg i Dag, var desuden træt. Hvad han drømte om, skal vi ikke her plages med, men det var strækelige Drømme.

Næste Dag oprandt. Det første, Jens Hansen lagde Mærke til, da han slog Dørene op, var den frygtelige Uorden, der herskede. Hvor saa her dog ud, alt smidt hulter til hulter.

Ja, ja, han havde jo nu Tiden for sig, og der skalde nok komme til at se pænt ud igen.

Hvor var her dog koldt og uhyggeligt. Karen plejede gerne at staa op en halv Time før og lave Varmer og Kaffe, det holdt han saa meget af — men hvad man ikke har, det har man ikke. Og man kan saa udmærket klare sig foruden. Man bliver bare bloddagtig af al den Slags . . .

Jens Hansen gik og snuffede sig op. Det tiltrængtes, for Humøret var ikke godt. Han havde allermost lyst til at skrive efter Karen med det samme. Men hvad, hun kunde jo ikke komme tidligere for det. Saa lige godt klare de Par Dage med. Men aldrig skalde han spille Fæ mere, det stod fast.

I Dag gik alt ellers saa nogenlunde — han fik røgtet Kreaturerne og fik ogsaa lavet sig noget Kaffe, han stod ude ved Apparatet og passede nøje paa, saa det ojedde slet ikke. Til Gengæld varede det en hel Evighed, inden den nye Føjtefælde, som han havde købt i Gaar, gav en Lyd fra sig.

Der skete egentlig ikke noget for ved Middagstid — d. v. s. Frokosttid var det for Jens Hansen, han vilde ikke vove at give sig i Lag med Madlavningskunstens Hemmeligheder, saa hellere nøjes med Smørrebrødet.

Han havde meget omhyggeligt dækket Bord, lagt en fin hvid Dug paa og stillet Paalægget ind, fordelt paa flere Undertopper og Afstikker. Da var det, han fik saadan en Lyd til en enkelt Pilsner. Hvad, ikke sandt, naar man saadan maa spørge Rødet og nøjes med kolde Retter, medens Konen har glade Dage med Ferie og Rejse, saa kan man da virkelig fortjene en saa ringe Opmuntring.

Og Jens Hansen af Sted til Købmanden efter et Par Pilsnere.

Det skalde han ikke have gjort — for da han kom hjem og glædestraalende traadte ind i Stuen, mødte der ham et alt andet end lysteligt Syn. Ratten sad midt paa Bordet og gjorde sig til gode med det kolde Bord; den saa rigtig oplagt og sulten ud, hvilket sikkert ikke var mærkeligt, da Jens Hansen ikke havde skænket den mange Tanker siden Konens Afrejse.

Men alligevel — saadan en Tyveknægt, stjæle hans gode Mad. Og nu blev der Liv. Jens Hansen var en hid-sig Mand, og Ratten var et smidigt Dyr.

Snart gik en vilb Jagt rundt i Stuen. Jens Hansen havde faaet fat i Røsten og svingede den vildt omkring sig.

Ratten gik fri. Efter at have været Stuen rundt nogle Gange slap den ud gennem den halvaabne Dør.

— Men der var meget andet derinde, som ikke klarede sig saa godt. Der stod nogle Ripssting paa en Kommode, da Rampen begyndte, de saa i Skaar paa Gulvet, da den var forbi. Men værst gik det ud over Hængelampen — et vældigt Slag knuste baade Kuppel og Glas og fik Jens Hansens Blod til at isne efter den voldsomme Varmer.

Nyt Arbejde, nye Udgifter . . .

Ratten viste sig ikke mere den Dag, hvilket var heldigt for den.

Med et dybt og inderligt Suk lagde Jens Hansen sig om Aftenen til Hvile. Nu var Halvdelen af Ensitværelsen gaaet, i Overmorgen skalde Karen vende hjem, efter hvad hun havde sagt . . . det vilde alligevel være dejligt. Tænt at saa rigtig Mad, og Mad i rette Tid, han følte sig mat og slap efter de to Dages Slid og Sult, og sikken alt slø. Bare han endda kunde saa det værste til Side, inden Karen kom. Heldigt, at det var en saadan stille Tid, for der var kun Tid til det nødvendige ved Bedriften, at give Kreaturerne lidt Føde, malkede dem, rense lidt og strø . . . og alt det maatte endda ikke tage ret lang Tid den tredje og fjerde Dag, hvis Huset skalde have en Omgang, saa Karen ikke blev altfor rædselslagen. Man maatte jo da heller ikke tabe Værdigheden — selv om Jens Hansen var klar over, at der

visst ikke blev meget tilbage efter den Omgang.

Værst var det med Soden. Baade i Køkkenet og i Stuen var der Sod over det hele, og den fine Dug var forfærdelig — efter den vilde Jagt var den ikke meget værd, om Aftenen var han kommet til at spille Kaffe paa den, og der var meget andet.

Naa, det gik nok. Men han havde nu ikke troet, der var saa meget at gøre ved det Husvæsen. Et Held, at de havde Porcellæn nok, saa han bare kunde tage nyt foreløbig, vaskte op blev der ikke Tid til — det maatte Karen virkelig selv klare, naar hun kom.

Maasse han havde reddet, i alt Fald lidt af Vren, hvis Karen ikke havde været saa udspekuleret, ja, selv sagde hun, at det var hendes gode Hjerte, og det kan ogsaa godt være — nok er det: hun kom hjem allerede Frededagen om Eftermiddagen.

Allerede da hun gik gennem Indkørslen, fik hun bange Anelser. Alt var paa de Par Dage kommet til at se saa tilfældigt og forfærdigt ud. Halm var spildt over hele Gaarden, der var ikke fejlet, som der plejede at være, og da hun kiggede ind i Stalden, hvorfra dumpe og utaalmelige Brøl kom, var hun ved at faa et Nervechok: der var ikke renset, og Køerne stod med tomme Krynber.

Hvad i Alverden var dog dette? Jens var da vel ikke syg? Hun skyndte sig indefter, men kunde paa Bejen ikke dy sig for at kigge ind i Hønseskuret, — nej, det var da . . . alle Røderne var fulde af Eg. Der var ingen taget ind. Jamen, saa maatte den kære Mand da ogsaa være syg. — Ratten kom forfærdigt listende om Hus-hjørnet og smøg sig kælent op af hende. Hvad er der dog i Bejen, lille Mis, der er da ikke noget galt . . .

Køkkendøren stod paa vid Gab, og hun var ved at sætte sig, da hun saa Odelæggersens Bederstygghed. Ikke blot var der snarvet og fodet og lugtede stygt, men Gulvet stod af Vand, saa hun næsten ikke kunde bade frem. Ingen Jens at se — men nu hørte hun ham, ja, hun hørte ham i høj Grad. Hvem var det dog han skændte saa frygtelig med. Sikke Ord han brugte. Bare han ikke var blevet tosset paa de saa Dage. Man havde jo før hørt saa galt, der var Menneffer, som ikke kunde taale Ensomhed. Hendes Knæ rystede, medens hun stille listede videre, ind i Stuen . . . man skalde tro, der havde været Overbømmelse, alle Vegne drev det med Vand. Og midt paa Bordet stod Kopper, Fæde, Glas, Madrestier og henne ved den kolde Kaffelovn saa noget, som heller ikke hørte til i en Stue, noget, som vidnede om, at lille Mis havde været for længe i Stuen og ikke havde kunnet komme ud . . . for en Glendighed!

Jens var i Soveværelset. Hvis det allsaa var Jens. Det var da hans Stemme, men ellers var hun ikke sikker, for man saa kun hans Ben strittende i Højsokkerne, Manden selv saa inde under Sengen, og derindfra lod Bump efter Bump, samtidig med, at en Strøm af Staldsord stod frem: —

— Jeg skal lære Dig. Jeg skal lære Dig, siger jeg. Ja, vent Du kun, jeg ved nok, Du er derinde, jeg kan nok se dig, dit Ulykke, og jeg skal nok saa fat i Dig. Saa Du skal odelægge alting for mig, skal Du, dit modbydelige Anse, Du skal gaa der og odelægge, Du skal gøre mig til Idiot, hvad siger Du, hvor er Du — av, av, av, hvad i Himlens Navn er det . . . slip mig!

Det sidste kom af, at Karen havde taget fat i Jensens Ben og halede af alle Kræfter.

Jens sparkede som en gal og hylede af Rædsel.

— Jamen, Jens, det er jo bare mig, Karen. Hvad er der dog i Bejen? kom dog til Dig selv, kære Jens. Du er da vel ikke daarlig, vel?

Jo, Jens var aabenbart daarlig. Han saa forstrækkelig ud, da han kom frem, Baad og snarvet og med strittende Støgstubbe, en stor Bule i Panden, stammende fra den vilde Jagt efter Ratten.

Hu stod han og stirrede forvildet paa Karen.

— Er det virkelig Dig, er Du kommet tilbage, jamen, Du skalde jo slet ikke komme . . .

Han stammede i det og vidste hverken ud eller ind. Saa gav han sig i Stedet til at forklare: — det var den forbitrede Kat. Først havde den spist hans Mad, og nu havde han griset Gulvet til. Det var ikke en Kat, det var en ond Mand, den skalde stybes og hænges, han vilde ikke eje saadan et Udyr. For ellers var det hele gaaet godt, og han vilde have det saa fint til hun kom, derfor var han jo allsaa begyndt at vaske Gulv . . .

Karen hørte efter. Mere og mere lysnede hendes Ansigt — og pludselig begyndte hun at le, hun lo, saa det rislede over alle Bredder.

— Du — Du — er — en glimrende — ha,ha,ha. — Husmoder, lo hun.

Men hun lo ikke hele Tiden. Hun nøjedes med at se paa Jens med et Par meget bestemte Dine, medens hun fik bragt Huset i Orden igen. Og Jens Hansen slog sine Dine ned og listede ud. Han var blevet saa spagfærdig.

— Naa en god Ting kom der da ud af Historien for Jensens Bedkommende: Karen havde aldrig mere at rejse alene bort. Hun haade faaet nok af den ene Hjemkomst.

Allinge Skæreri

anbefaler sig med al Skæring, Høvlning samt Salg af tørt Brænde i større og mindre Partier til billige Priser.

Tlf. 29. Geert Hansen.

Svinekort

købes til højeste Pris. Afhentes over hele Øen.

Axel Frederiksen.
Telefon Allinge 25

Varm Blodpølse

faas hver Fredag Middag.

Dina Sørensens Victualiehandel

Allinge Teglværk

anbefaler

Mursten, Tagsten, Drænrør,
Telefon 127.

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Brevpapir, Kvitteringer,

og iøvrigt alle Tryksager til Forretningsfolk, Foreninger og private leveres billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Bornholms Spare- og Laanekasses Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa 3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a. Alm. Sparekassevilkaar 3 — — Boxer udlejes.